

DŽEK I DŽIL

DŽEJMS PATERSON

Preveo

Nikola Jordanov

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson

JACK & JILL

Copyright © 1996 by James Patterson

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Džonu Kerestiju

Hvala – Robinu Švarcu za poeziju, Ajrini Markocki, Barbari Groševski, Mariji Pugač, Fern Galperin, Džuli Gudjir, Dajani Gejns, Meri Džordan, Tomiju de Feu, Frenku Nikolu, Majklu Hartu, Stefani Apt, Liz Gruškjevič, Nensi Temkin, Donaldu M.

I Ričardu i Artiju Pajnu, Lariju Keršbaumu, Čarliju Hejvudu, Melu Parkeru, Ejmi Rouds, Malkomu Edwardsu. I najzad, i najviše, Fredriki Fridman.

Svi delimo iste košmare. Ja pokušavam da ih stavim na papir i privremeno uklonim.

Prolog

Igre počinju

I

SEM Harison živahno izvuče gipko telo iz srebrnastoplavog forda aerostara, koji je parkirao u Ulici kju, delu Vašingtona poznatijeg kao Džordžtaun. *Horor priče i igre nisu bez razloga toliko popularne*, pomisli dok je zatvarao vozilo i uključivao alarm. *Ne one prijatne, strašne igre i priče što su nas zabavljale oko logorske vatre u danima detinjstva, nego užasi iz stvarnog života koji se ovih dana dešavaju svuda oko nas.*

Sada i sam proživljavam jednu od tih priča. Postajem deo horora. Kako je to lako. Kako se strašno, strašno lako prelazi granica i zaranja u mrak.

Dve duge nedelje uhodio je krišom Danijela Ficpatrika. Obavljao je posao u raznim gradovima: Njujorku, Londonu, Bostonu i najzad ovde, u Vašingtonu. Noćas će hladnokrvno ubiti senatora SAD, kao da izvršava smrtnu kaznu. Niko neće znati zašto. Niko neće otkriti bilo kakav trag koji bi kasnije mogao da bude značajan.

To je prvo i najvažnije pravilo igre zvane *Džek i Džil*.

Po mnogo čemu je ovo udžbenička lekcija neprimetnog praćenja slavne ličnosti, što je dobro znao dok je zauzimao položaj u Ulici kju, preko puta broja 211.

Pa ipak, ako bi se neko pažljivije pozabavio time, shvatio bi da to što on radi ne podseća ni na jedan raniji obrazac praćenja.

Sada će učiniti nešto mnogo provokativnije od tajnog uhođenja sramnog ponašanja senatora Ficpatrika na glenlivet koktelima u *Monoklu*, omiljenom vašingtonskom baru. Sem Harison je znao da je to najpročišćeniji oblik ludila. *Čistog ludila. Nije verovao da je lud. Verovao je samo u tačnost proračuna ove igre na sreću.*

A onda, na nepunih trideset metara, s druge strane ulice koja je blistala od vlage, pojavio se Danijel Ficpatrik. Tačno prema planu i najzad dovoljno blizu.

Posmatrao je senatorovo ukrućeno izlaženje iz blistavog marinoplavog kupea jaguara iz 1996. Na sebi je imao sivi mantil i svilenu maramu apstraktnih šara. Društvo mu je pravila jedna elegantna vitka žena u crnoj haljini. Preko ruke je nosila nemarno prebačen berberi kišni mantil. Smejala se nečemu što je Ficpatrik rekao. Zabacivala je glavu kao lepa živahna kobila. Pramen njenog toplog daha presreo je svežinu noći.

Žena je bila bar dvadeset godina mlađa od senatora. Sem je znao da nije udata za njega. Deniboj Ficpatrik retko je spavao sa svojom ženom, ako je uopšte imao odnose s njom. Plavuša je lako hramala što je ovaj par činilo još zanimljivijim. Tačnije, nemoguće je bilo ne uočiti ih.

Sem Harison se ozbiljno usredsredi. *Dva puta meri. I pet puta ako treba.* Poslednji put je ponovio sve pojedinosti. U Džordžtaun je stigao tačno u jedanaest i petnaest. Izgledao je kao da pripada ovom mondenskom, privlačnom, otmenom kraju oko Ulice kju. Potpuno se poistovetio s ulogom koju će odigrati.

Veoma velikom ulogom u veoma velikoj priči, jednoj od najvećih u američkoj istoriji, a prema nekima – na američkoj pozorišnoj sceni.

Nosio je naočare s okvirom od kornjačinog oklopa, što mu je davalo izgled profesorske ozbiljnosti, idealan za ulogu. *Nikada nije imao potrebe za naočarima.*

Kosa mu je svetloplava. *Van uloge koju je igrao kosa mu nije bila svetloplava.*

Predstavljao se kao Sem Harison. *Nije se zvao ni Sem ni Harison.*

Za večerašnju priliku pažljivo je izabrao crni džemper od kašmira s rolkragnom, zelenkastocrne pantalone ispeglane na ivicu i svetlobraon cipele za šetnju. *U stvari, nije bio kicoš, neko ko toliko obraća pažnju na odevanje.* Kosa mu je kratko podšišana i izdaleka podseća na frizuru Kevina Kostnera u filmu *Telo-hranitelj*, filmu koji nije mnogo voleo. U rukama je imao malu crnu torbu, koja se klatila kao palica dok je energično prilazio broju 211. U torbi se nalazio kamkorder.

Nameravao je da dokumentuje na filmu što moguće više od predstojećih događanja – stvaranje istorije. I jeste: Amerika na kraju veka, Amerika na kraju jedne ere, Amerika na kraju.

Kroz zamračeni službeni ulaz, koji je smrdeo na amonijak, prašinu i trulež, petnaest minuta pre ponoći ušao je u broj 211. Popeo se na treći sprat, gde je senator imao svoj stan, radnu sobu, ljubavno гнездо u prestonici.

Deset minuta pre ponoći stigao je do vrata Danijela Ficpatrika, broj 4J. Otprilike na vreme. Zasad sve ide kao podmazano. Sve je teklo po planu.

Tačno pred njim se otvoriše vrata od besprekorno poliranog mahagonija.

Piljio je u vitku ženu pepeljastoplave kose, u dobroj formi, za koju se vidi da dosta pažnje poklanja svom izgledu. Izbliza je delovala nekako obično. Bila je to ista žena koja je s Ficpatrikom izašla iz plavog jaguara. Žena koja je hramala.

Ako se izuzme široka zlatna ukosnica, *u obliku lavice kupljene prilikom posete Muzeju savremene umetnosti u Njujorku, i kratka ogrlica*, bila je prekrasno gola.

„Džek“, šapnu ona.

„Džil“, reče joj i osmehnu se.

II

U DRUGOM delu Vašingtona, u drukčijem svetu, drugi čovek, koji je nameravao da postane ubica, igrao je podjednako zastrašujuću igru. Pronašao je izuzetno skrovište usred Garfildovog parka, između debelih borova i nekoliko gorostasnih starih hrastova. Udobno se smestio u nekoj vrsti šatora sačinjenog od niskih grana i rasprostranjenog žbunja.

„A sad na posao“, prošaputao je iako u skrovištu nije imao ko da ga čuje. Bila je to čudesna pustolovina, velika fantazija. Verovao je u nju svim srcem, telom i s ono malo duše što mu je ostalo.

Dok je skrštenih nogu sedeo u vlažnoj travi, počeo je da sređuje kosu i lice. U glavi mu je treštala pesma rok benda *Houli* kao da je imao ugrađene zvučnike. Bila je stvarno super. Da umreš koliko je dobra. Požurio je s prerušavanjem i presvlačenjem. Praktično, čovek samo tako može da pobegne, a zaboga – *kako da savlada potrebu za bekstvom*.

Kada se najzad presvukao, izronio je iz hladovine. Morao je da se nasmeje. Danas je nadmašio sebe. Nikada nije imao bolju masku. Bila je glupa, fenomenalno glupa. Podsetila ga je na stari vic: *Ruže su crvene, ljubičice plave, načisto sam šizn'o, tvoje mi glave*.

Grubo-GRUB!

Sada nesumnjivo liči na neku jebenu staru protuvu i beskućnika. Zaista podseća na propalog matorog prdonju, na onog bednika iz rok pesme *Aqualung*.^{*} Na glavu je stavio zastrašujuću belu periku i pilepio prosedu bradu iz glumačkog fundusa. Mali nedostatak mašte ili šminkerske veštine uspešno je skrivala meka kapuljača trenerke.

Na trenerci je pisalo HAPPY, HAPPY. JOY, JOY.

Ovo će biti neverovatna, zapanjujuća avantura, stalno mu je prolazilo kroz glavu. *Sreća, sreća. Radost, radost*. To je dobitna kombinacija. Slogan govori sve. Ironija do jaja.

Budući ubica je brzim korakom, gotovo trkom, prolazio parkom. Kretao se u pravcu reke Anakostije.

Susretao je ljude – šetače, pljačkaše, ljubavnike, šta god. Uglavnom su to bili crnci što mu nije smetalo. Naprotiv, išlo mu je u prilog. Činjenica je da niko ne šiša crnce u Vašingtonu.

„Akvalang, oh-oh-oh, akvalang“, pevušio je staru rokenrol numeru u hodu. Bila je to pesma dobre nekadašnje grupe *Džetro Tal*. Neprekidno je slušao rok muziku, čak i u snu. Non-stop je imao slušalice. Bezmalobolno celu istoriju rokenrola je znao napamet. Kad bi samo mogao da natera sebe da sluša *Hootie and the Blowfish*, sve bi držao u malom prstu.

Grubo-grub, smeja se svojoj hutijevskoj šali. Danas je zaista raspoložen. Trip je toliko kul i jebeno uvrnut da načisto razbija. Najbolje doba, najgore doba.^{**} Najbolje i najgore, najgore i najbolje, najgore i najgore?

Već je izabrao mesto za ubistvo – čestar omorika i crnogorice u blizini autoputa Sautist, divalj, zarastao, gotovo savršen.

^{*} *Aqualung* – u standardnom engleskom ronilački aparat s kompresovanim vazduhom; u slengu narkomana – cev koja se stavlja u vodu da bi se rashladio dim prilikom pušenja kanabisa. (Prim. prev.)

^{**} Parafraza početka Dikensovog romana *Pripovest o dva grada*: Bilo je to najbolje doba, bilo je to najgore doba... doba razuma, doba ludosti itd. (Prim. prev.)

Mesto je pod pravim uglom u odnosu na *Delapo* kuće od žute cigle* sagrađene u nizu, i na popularan vinski bar u Šestoj ulici jugoistočne četvrti. Već ga je ispitao, procunjavao okolo i zaljubio se u to mesto. Odatle je video decu iz Osnovne škole *Sodžerner Trus* kako bazaju dok ulaze i izlaze iz radnje sa slatkima na uglu.** Mala žgadija je baš slatka u tom uzrastu.

Čoveče, baš mrzim ta slatka stvorenja; toliko strastveno ih mrzim da ne poveruješ. Jebeni mali roboti, eto šta su. Zli malecki paraziti. *Balavurdija!* Sve u vezi s njima je tako *sladunjavo*.

Sagnuo se i podvukao pod gust grm čije su ga grane grebale, i ozbiljno se posvetio poslu. Počeo je da naduvava nekoliko balona od lateksa – crvene, narandžaste, plave i žute.

Bili su to veliki, vrlo šareni mamci, kojima ne može da odoli nijedno dete pri zdravoj pameti. On ih je uvek mrzeo. Mrzeo je izveštačenu, lažnu veselost koju baloni tobože simbolizuju. Međutim, većina dece otkida na balone. Razumljivo, zar ne?

Jedan balon je vezao uzicom dugačkom tri metra, koju je pričvrstio za debelu granu.

Balon je lenjo lebdeo iznad starog drveta. Ličio je na lepu odrubljenu glavu.

Čekao je u svojoj kolibi pod drvetom. Po dobrom starom običaju *gluvario je sam sa sobom*, što je inače voleo.

„Danas nešto lepo mora da se kok-ne“, pevušio je nešto što nije pesma uz nešto što ne liči na melodiju. „Mora i mora. Da se kokne, kokne, kokne“, pevao je i nekako mu se sviđao ovaj refren.

Čuo je kako se blizu njegovog skrovišta nešto pomera. Nešto je *kvrcnulo*. Grančica? Možda poseta?

* Naziv projektantske firme i izvođača radova. (Prim. prev.)

** Škola je nazvana po prvoj crnkinji koja je javno govorila protiv ropstva, Izabeli Baumfri ili Benfje (Baumfree, Bainfier?, 1797–1883). Po božjoj volji, kako je osećala, uzela je nadimak *Sodžerner Trus* (*Sojourner Truth*), Gostujuća istina, tj. Hodočasnica istine, i više od trećine stoleća aktivno se zalagala za ljudska prava, ukidanje ropstva i emancipaciju žena, boreći se protiv diskriminacije zasnovane na boji kože i polu. (Prim. prev.)

Pažljivo oslušnu. Grančice su se nesumnjivo čule, neko ih je gazio, lomio. Sve je zvučalo pojačano – pucketanje je postalo PRASAK!

Za trenutak je postao odsutan, i ako baš neko hoće da zna, premro je od straha kada je čuo ovaj šum. Adrenalin mu se uzburkao. Umalo da proguta adamovu jabučicu.

Iznenada mu se u vidnom polju ukaza gornji deo nečijeg lica. Samo čelo i nečije beonjače.

NJENE BEONJAČE.

Zvirila je u njega kroz granje.

Video je lišće jedne crnkinjice. Imala je pet ili šest godina. Slatka mala. I ona je videla njega. *Časno i pošteno*.

VIDIM TE, MEDENA. DA, DA. VIDIM TE!

„Zdravo“, reče on vrlo ljubazno i učtivo, što je umeo kad je hteo. Osmehnuo se i *samo što mu nije uzvratila osmeh*.

Blago je upitao: „Hoćeš li neki veliki balon? Imam višak balona, silu božju balona, sijaset balona. Tu je i balon crven kao višnja, s tvojim imenom na sebi.“

Devojčica je samo zurila u njega. Nije izustila ni slovca. Nije se ni pomerila. Uplašila se – zamisli samo. Valjda se zbunila zato što joj je rekao da je na jednom balonu njeno ime.

„Pa, dobro, onda nema balona. Tvoja stvar. Zaboravi besplatan balon. Nema balona za tebe, curice. Važi kô na plaži. Danas nema balona za džabe! Nećeš, ne moraš!“

„Da, moooolim“, reče mu ona iznenada. Smeđe oči joj se raširiše poput cvetnih latica. Lepo malo devojčice, zar ne? Lepih kestenjastih očiju.

„Ne stidi se, curo. Dođi. Dobićeš lep veliki balon. Da vidimo. Imam crven kao znak s natpisom STOP, svetloplav, oranž kao sladoled na štapiću, jarkožut. U svim duginim bojama i više od njih.“

Imitirao je nekoga – možda onog ludaka, Kevina Bejkona u *Divljoj reci*, filmu koji je pre nedelju dana pozajmio iz video-kluba. Ili pre dve nedelje? Ko zna! Ma koga uopšte briga! Dok je govorio, rukom je stiskao dršku malog štapa za bejzbol, ojača-

nog trakom za izolaciju. Štap je dugačak četrdeset šest centimetara i liči na one kojima crni tinejdžeri iz lokalnih bandi zavode red i mir u planski izgrađenim naseljima za siromašne.

Nastavio je da govori devojčici srećnim i raspevanim glasom, što je predstavljalo vrhunac ironije i sarkazma.

„Crven“, pisnula je najzad malena. Naravno. Imala je crvenu traku u kosi. *Crveno je boja ljubavi, moje prave ljubavi.*

Polako, snebivajući se, stupi na čistinu. Opazio je koliko su joj majušna stopala. Kao da nosi broj *minus* tri. Posegnula je za raznobojnim balonima koje je on čvrsto držao u ispruženoj ruci. Nije primećivala da mu se ruka opasno trese.

Iza leđa je čvrsto stiskao onaj kratki, moćni štap za udaranje lopte. A onda je zamahnuo – svom snagom.

Sreća, sreća. Radost, radost.

III

MOGU li zaista da ubiju i prođu nekažnjeno – pogotovu kada je u pitanju provokativno ubistvo ovakvog kalibra? Džek je bio ubeđen da mogu. Ubiti drugo ljudsko biće, ili više njih, a da te ne uhvate, čak i da ne posumnjaju ko si, mnogo je lakše nego što se misli. To se događa sve vreme.

Džil je ipak bila uplašena i primetno napeta. Nije mogao da joj zameri. U *stvarnom životu* bila je karijeristkinja iz Vašingtona, obrazovana, pametna, svakako netipična opičena riba, sposobna da izvrši ubistva o kojima najčešće čitate u štampi. Daleko je od *Džil* koju poznaju drugi, zato i jeste savršena za ulogu u igri nad igrama. Gotovo savršena koliko i on.

„Pijan je, ušikao se do daske“, prošaputa ona dok su stajali u mračnom predsoblju stana. „Lakše mi je jer je neviđeno odvratna zmija.“

„Znaš kako kažu za našeg Deniboja. On je izuzetno loš senator, a još gori švaler.“

Na licu joj se pojavi osmeh – nervozan osmeh. „Loša šala, ali garantujem da je istinita. Hajd’mo, *Džek*.“

Džil se okrenu na bosim stopalima, a on se uputi za njom na kratkom rastojanju. Posmatrao je kako lako hramlje. Na neki način ga je opčinjavala. Odmeravao je njenu vitku siluetu

dok je u polumraku prolazila kroz malu gostinsku sobu jer je izvor svetlosti bio u predsoblju. Znao je da taj put vodi u spavaću sobu.

Nečujno prođoše kroz dnevnu sobu. Iznad kamina od kamena gordo je visila američka zastava. Prevrte mu se stomak od pogleda na zastavu. Fotografije na zidu prikazivale su neku jedriličarsku regatu, verovatno na Kejv Kodu.

„Jesi l' to ti, draga?“, zabruna, s druge strane zida dnevne sobe grub glas, pod приметnim uticajem alkohola.

„A ko bi bio?“, uzvratil Džil.

Džek i Džil uđoše zajedno u sobu. „Žurka s iznenađenjem!“, objavi Džek. Držao je poluautomatsku beretu, uperenu senatoru u glavu.

Ruka u kojoj je držao pištolj bila je mirna, a glava potpuno bistra. *Pišemo istoriju. Više se ne može nazad.*

Danijel Ficpatrik poskoči u krevetu, iznenađen i ljut kao ris. „Šta je to, majku mu!? Šta... Koji si mi pa kurac ti? Kako si ušao, do đavola?“, zaplitao je jezikom. Lice i vrat su mu bili jarkocrveni.

Džek nije mogao da se suzdrži – uprkos svemu što se događalo, morao je da se osmehne. Senator je ličio na nasukanog kita ili, možda, na ostarelog morža u pomodnom krevetu.

„Može se reći da sam ja tvoja prošlost vredna prezira, koja te najzad sustiže, senatore“, reče on. „A sad zaveži, molim te. Da obavimo ovo što je moguće lakše.“

Dok je zurio je u Danijela Ficpatrika, setio se nečega što je nedavno pročitao. Pošto je video senatora u nekom govorničkom nastupu, jedan posmatrač je primetio: „Bože, pa on je sada starac.“ Živa istina, zaista. Ficpatrik je bio matori belac, sed, punih opuštenih obraza, nezgraplan i neukusno debeo.

A osim toga, bio je neprijatelj.

Džek otvori crnu torbu i dade lisice Džil. „Za svaki stub kreveta po ruku. Molim i hvala.“

„Sa zadovoljstvom“, reče mu. Bilo je neke jednostavne elegancije u njenom govoru, ponašanju, pa čak i u pokretima.

„Ti si mu saučesnica?“, zinu Ficpatrik pogledavši plavušu koju je pokupio u baru u La Kolini. Činilo mu se kao da je sada prvi put vidi.

Džil se osmehnu. „Ne, ne. Privuklo me je tvoje naduveno debelo škembe i dah koji bazdi na alkohol.“

Džek joj pruži kamkorder. Ona ga smesta uperi u senatora Ficpatrika, izoštri sliku i poče da snima. Vešto je baratala kamerom.

„Zaboga, šta radite?“, upita Ficpatrik. Vodnjikave plave oči mu se raširiše od iznenađenja koje se preobrati u istinski strah. „Šta, do đavola, hoćete? Šta se ovde događa? Ja sam senator Sjedinjenih Država.“

Džil usmeri kadar na senatorov šokiran, iznenađen i *uvređen* izraz lica. Zatim proširi plan kadra. *Uuups, malo više.* Opet je dograbila šarfer.

Džek se osmehnu. Ovaj izliv junačenja bio tako neumesan. Tipično *ficpatrikovski*.

A onda, *voilà!* Kao da mu se odjednom u mozgu podigla magla izvana viskijem. Danijel Ficpatrik je najednom shvatio. „Ne želim da umrem!“, prošaputa.

Neočekivano mu zasuziše oči i to je bilo ganutljivo. „Molim vas, nemojte. Ne morate da me povredite“, reče. „Ne mora da bude ovako. Molim vas. Preklinjem vas. Slušajte me. Hoćete li bar da saslušate šta hoću da kažem?“

Džil je znala da je neobično važan ovaj materijal koji snima. Film za nagradu Akademije. Možda dokumentarac veka. Bio im je potreban za igru nad igrama, za jedno od kasnijih iznenađenja.

Džek oštro priđe krevetu. Podigao je beretu držeći je nekoliko centimetara od senatorovog čela.

Kucnuo je čas. Ovo je istiniti početak savršene igre. Drugo pravilo: *Ovo je istorija. To što radiš je jako važno i ni za trenutak to ne smeš da zaboraviš.*

„Ubiću vas, senatore Ficpatrik. Nemamo o čemu da razgovaramo. Ništa ne može da vas spase. Bili ste rimokatolik pa, ako verujete u Boga, pomolite se. Pomolite se i za mene. Pomolite se za Džeka i Džil.“

Bio je to ispit hrabrosti. Primetio je da mu ruka sada lako podrhtava. I Džil je to opazila.

Ovo je pogubljenje i zaslužio ga je, pomisli. Nema sumnje – učestvujem u jednom pravom hororu.

Opalio je jednom s rastojanja ne većeg od nekoliko centimetara. Glava Danijela Ficpatrika je prsnula. Opalio je još jednom. *Dvaput meri, dvaput seci.*

Stranica istorije je bila ispisana.

Igra nad igrama je počela.

Džek i Džil.

Prvi deo
Opet je sutra

POGLAVLJE

1

OH, ne, opet je sutra!

Učinilo mi se da sam istog trena kada sam zaspao, čuo lupanje na vratima kuće. Bilo je bučno i nametljivo kao zvuk alarmnog uređaja u kolima. Uporno. Maler u samom komšiluku?

„Sranje. Do đavola“, šapnuh u meke, duboke nabore jastuka. „Ostavite me na miru. Pustite me noćas da spavam kao sav normalan svet. Odlazite odavde.“

Mašio sam se lampe i oborio nekoliko knjiga sa stola: *Generalovu ćerku*, *Moje američko putovanje* i *Sneg pada na kedrove*. Ta nezgoda me do kraja rasani.

Dograbio sam svoj službeni pištolj iz fioke i požurio niz stepenice. Usput sam prošao pored dečje sobe. Čuo sam ili sam pomislio da čujem nežni šum njihovog disanja. Sinoć sam im čitao *Priču o Petru Zekanu* od Beatrise Potter. *Ne idi u baštu gospodina Makgregora: tvom ocu se tamo dogodila nesreća; gospođa Makregor ga je stavila u pitu s mesom.*

Još čvršće sam stegnuo glok u desnoj ruci. Kucanje prestade, pa se ponovo začu. *U prizemlju.*

Pogledah na sat. *Polu četiri*. Bože, smiluj mi se. Ponovo je čas veštica. U ovo vreme sam se često budio i bez intervencije spoljnih sila, bez onoga što proizvodi BENG, BENG, BENG usred noći.

Nastavih da silazim niz strme, nesigurne stepenice. *Oprezno, sumnjičavo*. Iznenada se utiša sve oko mene.

Koraćao sam nećujno. U mraku mi se činilo da mi je koža naelektrisana. Nikome ne bih savetovao da ovako započne dan, pa ni sredinu noći. *Ne idi u baštu gospodina Makgregora: tvom ocu se tamo dogodila nesreća...*

Prešao sam u kuhinju – sa zapetim pištoljem – kada sam otkrio ko to lupa. Prva tajna tog dana je rešena.

Moj prijatelj i partner vrebao je iza vrata kao neka visokooktanska verzija lokalnog tabadžije.

Džon Sampson je dizao buku, on mi je zagorćavao život; ili bar početak ovog dana. Dvometraš teži od sto kilograma. Ponekad su ga zvali Dupli Džon. Planina od čoveka.

„Dogodilo se jedno ubistvo“, reće mi kada sam otključao, skinuo lanac i otvorio mu vrata. „Ovo je bombona, Alekse.“

POGLAVLJE

2

„OH, Džone, zaboga! Znaš li koliko je sati? Imaš li uopšte predstavu o vremenu? Molim te, tornjaj se od moje kuće. U gluvo doba noći lupaj na *svoja* vrata.“

Stenjao sam lagano klimajući glavom napred-nazad ne bih li se oslobodio neprijatne ukrućenosti vrata i ramena, posledice spavanja. Još se nisam sasvim rasanio. Možda je sve ovo samo ružan san. *Možda se Sampson ne nalazi na verandi iza moje kuće. Možda sam još u krevetu sa svojom ljubavnicom, jastukom. A možda i nisam.*

„Može da čeka“, rekoh. „Što god da je, boga mu poljubim.“

„Oh, neće moći“, uzvрати on i odmahnu glavom. „Veruj mi, šećeru, neće moći ove noći.“

Nešto škripnu u kući, iza mojih leđa. Naglo se osvrnuh, još pomalo unezveren i nervozan.

Moja devojčica je stajala u kuhinji. Dženi je imala na sebi sivkastoplavu pidžamu s leptirićima, a po izrazu lica shvatio sam da je uplašena. Poslednja prinova u našoj porodici, lepa abisinska mačka Rozi, pratila ju je zaostajući korak ili dva. I Rozi je čula buku u prizemlju.

„Šta se dešava?“, prošaputa Dženi sanjivo i protrlja oči. „Zašto si budan tako rano? Desilo se nešto loše, zar ne, tata?“

„Vrati se i nastavi da spavaš, zlato“, rekoj joj najnežnije što sam mogao. „Ništa se nije dogodilo“, morao sam da slažem svoju devojčicu. Posao me je iznova pratio kući. „Idemo sada gore da bi se naspavala i bila lepa.“

Odneo sam je uz stepenice blago trljajući nosom njen obraz, i šaputao joj slatke besmislice ne bih li je uspavao. Ušuškao sam je i obišao sina, Dejmona. Uskoro će njih dvoje poći u različite škole – Dejmon u *Sodžerner Trus*, a Dženi u školu u Ulici junion. Dok sam ih obilazio, mačka Rozi mi se neprestano vrzmala oko nogu.

Potom sam se obukao i u ranim jutarnjim satima požurio za Sampsonom da se njegovim kolima odvezemo na mesto zločina. Nismo morali da se vozimo daleko.

Ovo je bombona, Alekse.

U Petoj ulici, samo četiri ugla od naše kuće.

„Sada sam budan, sviđalo mi se to ili ne – *i ne sviđa mi se*. Ispričaj mi šta se desilo?“, rekoj Sampsonu dok sam posmatrao blistavu crveno-plavu svetlost na policijskim kolima i vozilima hitne pomoći, koja izranjaju ispred nas.

Četiri ugla od naše kuće.

Mnoštvo crno-belih vozila nagomilano je na kraju tunela sačinjenog od ogoljenih hrastova bez lišća, i zgrada od crvene cigle, namenjenih porodicama skromnih prihoda. Metež se izgleda dogodio u školi mog sina Dejmona. (Dženina škola je desetak uglova dalje, u suprotnom smeru.) Osetio sam da mi se telo neprirodno zateže. Bio sam žešće šokiran, sjeban.

„U pitanju je devojčica“, reče Sampson neobično blagim glasom, što nije karakteristično za njega. „Imala je šest godina. Poslednji put su je videli danas po podne u školi *Sodžerner Trus*.“

Tu školu je pohađao Dejmon. Obojica uzdahnusmo. Dejmon i Dženi su Sampsonu prirasli za srce gotovo koliko i meni. A privrženost je obostrana.

Mnogo sveta se već okupilo oko dvospratne zgrade napravljene u federalnom stilu, u kojoj se nalazila škola *Sodžerner Trus*.^{*} Izgledalo je da je u četiri sata izjutra pola komšiluka budno. Svuda u gomili sam video ljuta i užasnuta lica. Neki su bili u kućnim ogrtačima, drugi jednostavno zavijeni u ćebad. Dah, koji im se ledio, širio se dvorištem poput izduvnih gasova iz auspuha. *Vašington post* je izvestio da je u ovom gradu samo tokom prošle godine umrlo više od pet stotina dece mlađe od četrnaest godina. Ali ovaj svet je to znao i bez novina.

Jedna malena šestogodišnja devojčica ubijena je u Dejmonovoj školi, školi Trus, ili blizu nje. Nisam mogao da zamislim strašnije buđenje.

„Žao mi je zbog ovoga, šećeru“, reče Sampson dok smo izlazili iz njegovih kola. „Mislio sam da moraš to da vidiš, da budeš ovde.“

^{*} Federalni stil – dekorativni i arhitektonski stil karakterističan za vreme između Američke revolucije i obnove klasicizma. (Prim. prev.)